

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 maja 2017 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zastępowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego S. M. kwoty 1000 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 14% rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 14 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z łączącej pozwanego z powodem umowy pożyczki odnawialnej zawartej na odległość. Pozwanemu przyznana została przez powoda pożyczka w wysokości 1000 zł a pozwany miał zobowiązać się do spłaty tej kwoty, jednak mimo upływu terminu przewidzianego w umowie nie dokonał tego.

(pozew k. 3-4, pełnomocnictwo k. 9, wyciąg z KRS k. 10-12)

Wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym tutejszy Sąd skierował sprawę na rozprawę.

Na rozprawie w dniu 20 marca 2018 roku nikt się nie stawił, pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

(protokół z rozprawy k. 23)

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony. W obecnym stanie prawnym strona postępowania nie może braku swojej aktywności, inicjatywy w toku procesu, w tym w szczególności w zakresie postępowania dowodowego, usprawiedliwiać skierowanym wobec Sądu zarzutem braku działania z urzędu w kierunku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 20 września 2006 roku, sygn. akt I ACa 394/06, LEX nr 298577).

Zważyć należy, iż na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc strona nie przedstawia dowodów to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany lub udowodniony. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek” (Wyrok Sądu Najwyższego z 11 lipca 2001 roku, sygn. akt V CKN 406/00, LEX nr 52321), gdyż „rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach w myśl art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie - art. 227 k.p.c. - spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (Wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96, LEX nr 29440).

Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Sąd nie egzekwuje od strony aktywności w sferze dowodowej, co oznacza, iż Sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Stronę mogą obciążyć ujemne następstwa jej pasywnej postawy, fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych. Ciężar dowodu wskazany w art. 6 k.c. dotyczy także wykazania związków występujących pomiędzy faktami, a w szczególności związku przyczynowo-skutkowego, czyli że jeden fakt stanowi skutek drugiego faktu.

Przepis art. 6 k.c. wskazuje podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku należy do sądu (orz. SN z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż ciężar dowodu spoczywa na powodzie, który z faktu istnienia pomiędzy pozwanym a powodem umowy wywodzi skutki prawne. Dlatego powód winien wykazać istnienie stosunku prawnego, z jakiego wywodzi swoje roszczenie o zapłatę, poprzez złożenie dokumentów potwierdzających istnienie zobowiązania pozwanego względem (...) sp. z o.o., a także dowodów na spełnienie przez siebie świadczenia, czy też wykazania, iż roszczenie względem pozwanego jest już wymagalne.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała więc istnienia roszczenia tak, co do zasady jak i wysokości.

Sąd dzieląc wyżej zaprezentowane stanowiska Sądu Najwyższego, stanął na stanowisku, iż powód nie wywiązał się należycie z ciążącego na nim obowiązku dowodowego w zakresie wykazania zasadności powództwa.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie przywołanych przepisów orzeczono jak na wstępie.

Z. ądzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.